

κοῦ βίου ἐξ ὧν τὸν ἀπέσπασε προσηκείως ἢ τὰ πάντα ἀνατρέψασα θύελλα τῶν τελευταίων πολιτικῶν γεγονότων.

Λυπούμεθα μὴ δυνάμενοι ὁμοῦ μετὰ τῆς συντόμου ταύτης καὶ ἀτελοῦς σκιαγραφίας νὰ περάσωμεν εἰς τοὺς ἡμετέρους ἀναγνώστους καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ σεβαστοῦ ἀνδρός. Φωτογραφίαν αὐτοῦ δὲν ἠδυνήθημεν ν' ἀνεύρωμεν, διότι ἐκ μετριοφροσύνης οὐδέποτε συγκατετέθη νὰ ἐκτυπώσῃ τοιαύτας. Ἀς ἀρκεσθῶσι λοιπὸν οἱ ἀναγνώσται εἰς τὴν εἰκόνα ἣν ἡ γραφίς τοῦ ἡμετέρου συνεργάτου παρενέβαλεν εἰς τὸ γελοιογραφικὸν μέρος τοῦ παρελθόντος φύλλου, ἀφοῦ εἵμαρτο νὰ εἰσαῶσι καὶ αὐτὸν κατὰ τὸ γῆρας του εἰς τὴν πινακιοθήκην τοῦ ἐνεργοῦ πολιτικοῦ βίου τ' ἀλλόκοτα τῶν ἡμερῶν ἡμῶν γεγονότα.

Ἄστος

ΕΙΣ ΤΑ ΣΥΝΟΡΑ

(Σχεδὸν φαντασμαγορία)

Κάθησαι ἡσυχῶς εἰς τὸ γραφεῖόν σου· τὸ θερινὸν θάλλπος ἀρχίζει νὰ ἀπυκυνώνῃ τὰ μέλη σου· αὔρα εἰρήνης πνέει πέριξ σου· καὶ ὀνειροπολεῖς εἰς τὰς νυκτερινὰς διασκαδάσεις, τὴν ἀνάπαυλάν τῆς ἐξουχῆς καὶ παντοῦ ἀθῶα καὶ εἰρηνικὰ ἔργα, ὅτε κίβνης εἰσέρχεται ἀσθμαίνων εἰς οἶκόν σου μὲ ἡλλοιωμένην ὄψιν, ὅστις σοὶ λέγει:

— Τὰ ἔμαθες; κτυπιῶνται ὁστά σύνορα!

Δὲν τὸν πιστεύεις κατ' ἀρχὰς καὶ μειδίας· ἀλλ' αἱ εἰδήσεις ἔρχονται ἀλλεπαλλήλοι. Ἡ μάχη ἐγενικεύθη εἰς τὰ σύνορα. — Οἱ ἡμέτεροι ἐκυρίευσαν πέντε σταθμούς, δέκα σταθμούς. — Ἀπεναντίας δύο σταθμούς ἐκυρίευσαν οἱ Τούρκοι. — Ἐλαβε μέρος καὶ τὸ πυροβολικὸν καὶ κατέστρεψε τὰ ἐχθρικὰ ὀχυρώματα. — Ἐκαμε διακυβένωσιν ὁ Τρικούπης. — Οἱ Τούρκοι συγκεντρύνονται εἰς τὴν Μελοῦνα. — Οἱ ἄτιμοι! οἱ παληοτουρκαλάδες! — Τώρα κάμνουν τὸ παληκάρι! — Οἱ εὐζῶνοι ἐπῆρξαν αἰχμαλώτους καὶ φυσέκια. — Χαλάλι τους! — Μωρὲ ἂν δὲν φέρουν τὸν Ἐγυῦπ ὅστις Ἀθήνα! — Ἀ! ἐκεῖνος ὁ Δεληγιάννης!... — Ἐπληρώθη ὁ Δουμπιῶτης. — Ἐσκοτώθη ὁ Τσακίρης. — Ὅχι, καλέ! ὁ Κασάκης... Ὅχι σοὺ λέγω, Τσακίρης!.

Λοιπὸν πόλεμος!; Τρέχεις ἀμέσως εἰς τὸν χάρτην, ἀναζητεῖς τοὺς σταθμούς τῆς Ἀνακλήφειας, τῶν Δύο Δένδρων, τοῦ Σουβλισμένου καὶ δὲν τοὺς εὐρίσκεις καὶ δυσκοχεταίς. Βλέπεις μόνον μίαν κοκκίνην γραμμὴν καὶ φαντάζεσαι περ' αὐτὴν ἄνδρας, ἵππους, τηλεβόλα, τάγματα κατὰ ταγμάτων ἐπιτιθέμενα, τὸν Ἐγυῦπ ἑφιππὸν ἐκεῖθεν, τὸν Σαπουντζάκην ἑφιππὸν ἐντεῦθεν.

— Ταράμ! ταράμ!... τὰ τὰ τὰ τὰμ!

Τί τρέχει; Σημαίνει γενικὴ συνάθροις. Φεύγει τὸ σύνταγμα, φύγει τὸ πυροβολικόν, φύγουν τὰ ἔμπεδα. Ἐφιπποὶ ἀγγελιαφόροι τρέχουν ἀπὸ ρυτῆρος. Ἀξίωματικοὶ ἐφ' ἀμάξης τρέχουν εἰς τὸ ὑπουργεῖον τῶν Στρατιωτικῶν. Δρομαῖοι περιέρχονται τὰς πλατεῖας καὶ τὰς ὁδούς οἱ ἀγυιόπαιδες πωλοῦντες τὰ παρκατήματα καὶ κρυγαζόντες ὡς δαίμονιωντες. — Ἡ μεγάλη μάχη στὰ σύνορα!... Ἡ μεγάλη νίκη τοῦ ἐλληνικοῦ στρατοῦ!... Ἡ αἰχμαλωσία τοῦ Τρικούπη στὰ σύνορα (ιστορικόν). Συρρέει κόσμος εἰς τὸ τηλεγραφεῖον, εἰς τὸ ὑπουργεῖον, εἰς τὴν Βουλὴν. Ἡ πλατεῖα τοῦ Συντάγματος ἀποκτᾷ τὴν ἰδιαίτουσαν ὄψιν τῶν ἐκτάκτων συγκινήσεων. Σχηματίζονται ὁμίλοι, ἀνακοινοῦν τὰ νέα, συνωθοῦνται, ἀξίωματι-

κοί, ἀραιοπκίττι, ἀμαζήλαττι, φουστανελλοφόροι ἀκροῦμενοι κεχηνότες. Οἱ μεμνημένοι λαμβάνουσιν σθεναρὸν ἦθος καὶ ἀνακοινοῦσιν ἀγερῶχος ὅ,τι γινώσκουσιν.

Ἡ ἀμφιβολία καὶ ἡ ἀνησυχία ἐπικρατεῖ μέχρι βθυσσῶς νυκτός. Εἰς τὰ καφενεῖα, εἰς τὰς ἰδιωτικὰς ὀμηγύρεις δὲν γίνεται περὶ ἄλλου λόγος. Ἀπὸ τῆς κλίνης σου ἀκούεις τὴν ὀξεῖαν φωνὴν τῶν πωλητῶν τῶν παρκατημάτων, βλέπεις ἐνόπνια πολεμικώτατα, νεκρούς, τραυματίους, σηκίους, θριαμβούς. Μόλις ἐξυπνήσῃς τὸ πρωί, πρὶν τρῖψῃς τοὺς ὀφθαλμούς ἀρπάζεις τὴν πρώτην προστοχυρῶσαν ἐφημερίδα καὶ βλέπεις...

Φεῦ!... εἶνε οἰκτρὸν. Σὲ κυριεύει ἀθυμία, ἀγανάκτησις, ἀπελπισία. Ὑψώθη λευκὴ σημαία. Ἐδόθησαν καὶ ἀμυνταί εἰς ἐκρήσεις. Ἐγενε λαῶς. Ἐτελείωσεν ὁ πόλεμος· ὅλα πάλιν μέλι καὶ γάλα.

Τὰ ὄνειρά σου διακλύονται ὡς ἱστός ἀράχνης ἡ θερμοκρασία σου κατέρχεται μέχρι βθυσσῶν κατωτέρου τοῦ φυσιολογικοῦ. Ἀναλαμβάνεις τὸ σύνθηός σου περὶ ἔργον ἀρχίζεις τὰ εἰρηνικά σου ὀνειροπολήματα καὶ δὲν σκέπτεσαι πλέον περὶ μαχῶν καὶ περὶ ἀγώνων, εἰμὴ τὸ πολὺ πολὺ περὶ τοῦ ἐνδεχομένου ἐκλογικοῦ καὶ περὶ ἄλλων σφαιρῶν, εἰμὴ περὶ τῆς λευκῆς ἢ μακκίνης ψήφου τὴν ὅποιαν σκοπεῖς νὰ δώτῃς εἰς τὸν κ. Λεβιδην.

Ὁ Δοχίας Παλαύρας

ΘΡΗΝΟΣ ΔΕΛΗΓΙΑΝΝΗ

Γαῖρε, λοιπὸν διὰ πατέρος, ἐβδόμη Ἀπριλίου, χαῖρε, ὦ σκότος τῆς νυκτός καὶ λάμψις τοῦ ἡλίου, χαῖρε, ὦ πρώτη μου ἰσχὺς καὶ πλειονότης, ὦ Παπαμιχαλόπουλε καὶ ἡ ἀλλή συντροφία, χαῖρετε, πόλεμι φρικτοί, ἐρεβρεῖτε προσκλήσεις, διακοινώσεις, λάχαρα, φωνὰ καὶ προσχωρήσεις.

Γαῖρετε, Δοῦνίδες, Ἀστροὶ καὶ θαύρα Σιγάλα, ἰσορροπία, σάτους καὶ, ἀποκλεισμοὶ καὶ ἄλλα, χαῖρε, Ρουμπόλδ, Τρουστερβεργ, καὶ σὺ, ὦ Κοκροπάση, χαῖρε, ὦ Γιάδωτον, Φωισινέ, καὶ Βίσμολκ, καὶ Ἀνδράσσ, φωτορεσία, μουσικαί, τσαβέλα καὶ ζορνάδες, θηβαῖοι καὶ Γορτύνιοι καὶ φιλορεῖοι Ἀρχάδες.

Χαῖρετε, κλειῖδες ποθηταὶ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου, χαῖρε καὶ σὺ, ὦ Ἡρέτανι τοῦ Πανεπιστημίου, ὦ! χαῖρετε, Δοῦνίαι μου καὶ Λυστριακαὶ παραδοταί, **Πρωταί** καὶ οἱ συντάκται τῆς καὶ ἄλλοι πατριῶται, καὶ Βερολίνιοι γραμμαὶ καὶ τοῦ Μονὶ ἀντάρα, καὶ σὺ τοῦ Τράκα τοῦ Κορνῶ ἐξεραιθεῖσα **κλάρα**.

Χαῖρετε, πλάνης καὶ ἐντιμῶς πανευγενεῖς ἡμέραι, ἀσπίδες, κράνη, δόρατα, ὀβελίσκοι καὶ σφαῖραι, Συμβούλια πρὸς σύνταξιν πολεμικοῦ σχεδίου, συμπάθειαι Φιλήματος καθὼς καὶ Γενναδίον, καὶ ἡμιανδρήσεις καὶ ἀσπασμαὶ καὶ ὀφθαλμοὶ μου κλέος καὶ λόγος τοῦ ἐξώστου μου κατὰ τοῦ βασιλείου.

Καὶ σὺ ὁ τὸν ἀπέρωντον διηρηλατῶν αἰθέρα, ἰσὺ, ὦ Ἥλιε χρυσέ, τὸ φῶς τὸ ἰλαρόν, ὅπουσαν φθάσῃς στὰ βανὰ τῆς Γορτενίας πύρα, τὰς χρυσασώτους κράτησον ἡνίας πρὶς καιρὸν, καὶ εἰπὲ εἰς τοὺς Λαγκαθωνοὺς καὶ εἰς τὰς φιλὰς τὰς ἄλλας, ποίους θειοῦ παθήμασι ἀπόλλυμαι ὁ ταλας!

Ἀπὸ καρδίας κλαύσατε, γενναῖοι ἐκδορεῖς μου, καὶ ἔδοι ῥήματα ἀποδοῦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, καὶ ὡς μ' ὁδηγήσῃ τάχιστα μὲ μαῦρον πένθος σάκαρον, ὅστις ἦτορ ἢ ὅστις ἔρχεται τριὰς χοροφύλακων, Ἡ δόξα ἐτελείωσε τοῦ πρώτου Στρατηλάτου, καὶ μοναχὸν τὸν ἀφῆσαν ἀκόμη καὶ οἱ ἐννιά του.

Σουρῆς